

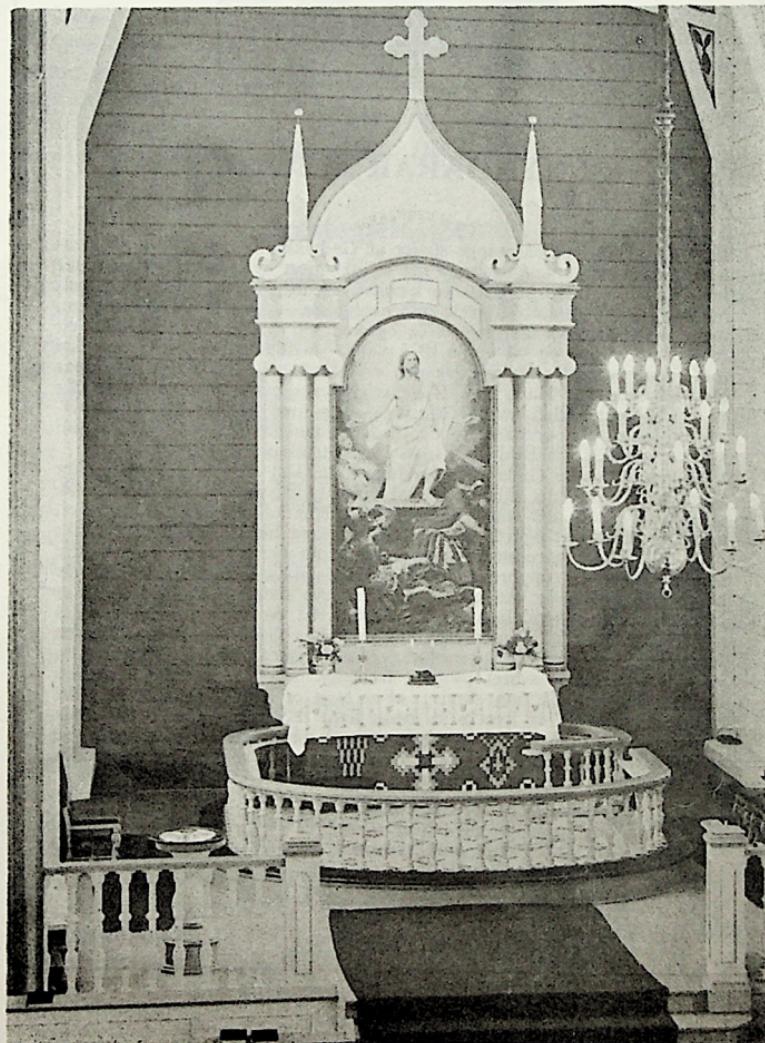
Kyrkjeblad

Nr. 7

Aug./Sept. 1971

1. årgang

FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

Frå koret i Breimskyrka

DET ER SYNDARAR SOM ER KALLA

Mat. 9, 13

Guds Ord fortel på så mange stader at Gud ikkje berre tenker på mennesket, men søker kontakt med det og har gjort det i all tid. Han ropar heile dagen, – ikkje på dei som kjenner seg trygge i eiga makt og meiner seg i stand til sjølv å greie opp med både små og store livsproblem, men på dei som kjenner seg veike og som ser at deira eigne krester og evener har vore – og vil kome til å vere – heilt utstrekkelege i striden mot den overveldande vondskapen som trugar i verda. På dei ropar Han – til dei går Hans kall. Dette seier Jesus oss tindrande klårt: «Eg er ikkje komen til å kalle rettferdige – og med dei meiner han sjølvrettferdige – men syndarar, – og med det tenker han nett på dei som kjenner at dei ikkje held mål, trass i alt sitt alvorlege strev.» –

I Guds kall er alle Guds lovnader inneslutta. Det mennesket som høyrer Hans kall, har Hans tilbod og skal vita at det, etter Guds eigen vilje, skal få leve i alt det som Gud har lova. Når kallet frå Gud møter ei «ja» frå mennesket og vert gripe i eit takksamt hjarta, då går det straks over til å bli ei gáve med same rikdom som Guds lovnader – ei gáve som aldri kan bli oppbrukt – ikkje i tid og ikkje i æve. Som Gud, vår himmelske Fader, er uendeleg og aldri i æva skal kunne loddast, så er lovnadene Hans uendelege både i effektivitet og varighet. Dette er ei side ved det ufattelege mysterium vi kallar Gud, – det som Herren Jesus Krist har levd inn i verda vår. Han er i seg sjølv dette mysterium og gjev – og er – svaret på vårt livsspørsmål. Det er dette apostelen hadde i tankane då han skreiv: «For meg er livet Kristus.» Når dei spurde han: «Kva er live?» så svara han: «Kristus – Gud.» Og så la han til: «..og døden er ei vinning» – og meinte med det visseleg å seie at døden skulle setje han i stand til å begynne å røyne Guds lovnader på ein annleis seinverges måte enn i hans ïlvstid.

A, at jeg hadde tusen munne
og lovsangstone i hver munn.
A, at jeg etter ønske kunne
ut av mitt hjertes dype grunn
rettprise Gud som det seg bør
for alt det gode han mig gjør.

Johnny Bakke

Dåpsdiplomen

Vi lyst endå ein gong få nemne at vi må få dåpsmelding skriftleg i veka før dåpen om vi skal få skrive og kunne levere diplomane i samband med dåpen. Meldinga må nemne barnet sitt namn, fødselsdato og namna på fadderane.

Og så er det igjen dette at soknereiskassarane vert særslig glade når

det vert hugsa på at diploma krev uttelling frå soknereiskassene. Om fadderane vil dekke opp diplomen som faddergåve til barnet og sende eit høveleg beløp, så er kasserarane: Vereide: Maria Skrivarvik, Sandane Breim: Torbj. Myklebust, Byrkjelo Gimmestad: Fritz Johansen, Rygg Hyen: Ola Hope, Straume

Prestegjeldsstemna

Diverre vart det ikkje mogleg å få skipa til eit prestegjeldsstemne denne sommaren. Det var kunngjort så mange stemne av ymse slag at det simpelt hen ikkje var plass til ei samling frå alle fire kyrkjelydane våre - og det var leitt. For neste år lyst vi gjøre det på ein annan måte. Vi må fastsetje ein søndag og kunngjøre den tidleg på året som dagen for eit prestegjeldsstemne.

Når dette er sagt, er det vel gjør-

ne grunn til å nemne at mykje tilseier at ein bør ta opp til vurdering om det ikkje er blitt altfor mange tilskipingar i sommarmånadene. Som det nå er blitt, lid tvillaust det vanlege kyrkjelydsarbeidet under all denne mangfaldige sommaraktivitet, som visseleg burde kunne samlast i vesentleg færre tilskipingar og såleis få meir mørnstringskarakter enn tilfelle er nå.

Ein viktig TV-serie

Frå og med 19.9. og kvar tridje søndagskveld fram til jul får vi ein mykke lovande TV-serie, som vi må prøve å fylgje. Dr. theolog. Aksel Valen-Sendstad ved Misjonsskolen i Stavanger vil desse kveldane halde bibeltimar over Matteusevangeliet. Det er laga eit studieopplegg til desse timane. Det er kalla «Matteus 7!» og er særleg godt skikka til

bruk i bibelgrupper. Studieopplegget vil ein kunne kjøpe i alle norske bokhandlar frå og med 1. september, og dersom nokon vil ha råd om skiping av gruppe og om arbeidet i gruppene, kan ein vende seg til Norsk Kristelig Studieråd, Holbergs plass 4, Oslo 1.

Det er å vone at mange vil fylge denne TV-serien.

SØPPEL

I vår tid vert det skrive og tala mykje – overlag mykje – om naturvern, og stadig vekk vert vi oppmoda om å syle for at ikkje naturen utviklar seg til ein veldig søppelhaug. Analyser og utgreiingar vert offentleggjort og kostar overlag mange pengar, og meir og meir vert ofra for naturvernpropaganda av mange slag.

Alt dette er ventelag vel og bra og gjerne nødvendig også. Manneætta har tvillaust misbrukt det skaparverk Gud Herren ga oss å leve i, og det er på høg tid at vi vert merksame på det og vert viljuge til å leggje om bruken vår av luft og varme og jord. Naturen ikring oss, som vi skal leve i og av, må ikkje fortsatt få utvikle seg til søppelhaug.

Men kva så med det som lever inne i oss? Kva med den tanke- og kjensleverda som vårt åndelege «eg» skal og må leve i? Er den verna mot å verte – figurleg tala – ein åndeleg søppelhaug?

Statsråd h. v. Kjell Bondevik tok desse spørsmåla fram i eit alvorleg foredrag han heldt her om dagen. Han tala om «åndeleg forurensing» og meinte at dette var eit endå meir trugande åtak på mennesket enn forurensinga av den ytre naturen. «Det skulle vere nok å nemne stikkord,» sa han, «som narkotika, alkoholmisbruk og kulturforurensing. Svensk søppel er såleis på billesal, og Norsk Rikskringkasting kjøper

med glede, ser det ut til, og gir ein god dag i norske lover og det morsalsyn som stort sett rår i folket vårt.»

Dette var i sanning både alvorlege og skrämande ord og gjorde sterkt inntrykk. Gjennom mange år har kvalifiserte psykologar til evidens gjort det klårt at dei inntrykk vi tek imot gjennom sansane våre, ikkje berre er *med på* å skape vårt åndsinnhald, men faktisk langt på veg avgjer korleis det skal vere. Til ein viss grad kan vi sjølv røyne dette og merke både den gode og den därlege innverknad. Men det alvorlegaste er opplysinga om at dei inntrykk vi tek imot litt etter litt – og umerkande i detaljen – avgjer vårt åndsinnhald, formar vår sjelelege funksjon og skaper våre sjelssjansar. At dette gjeld innverknaden frå det gode, frå gode krefter, frå Gud, gjev kvar cinskild av oss djupt alvor til synet på det ansvar vi har for fremjing av god og kristen påverknad. Og at det gjeld det vonde og at dette kan karakterisera bøde som akutte åtak og snikande pestilens, *må* opne augo våre og få oss til både å gjennomtenke og drøfte spørsmålet om korleis vi sjølv, både borna, dei unge og dei eldre, skal kunne vernast mot «åndeleg forurensing». Massemedia av alle slag må på ein heilt ny måte kom inn i søkjelyset vårt, og fordi det er massemedium med

BAK JERNTEPPET

Jorda vår er delt opp på mange måtar. Nasjonane lever attom sine landegrenser, folkegrupper er avgrensa frå andre grupper for skuld til skilde religiøse, kulturelle eller politiske oppfatningar, og mange meir eller mindre kunstige grenser gjer samkvæm, samhald og samkjensle bort imot umogleg. Det er mellom anna dette som er tilfelle med det vi til vanleg kallar jernteppet. Vi som lever i vestleg samanheng, veit så syrgeleg lite om korleis dei har det, dei som lever på hi sida av det teppet. Korleis har dei det t. d. med kristenlivet sitt i Sovjet og i Kina? Dersom dei, som vi, kjenner trong til å kome saman og dyrke sin Gud, høyre bodet lese og forkynt, be og syngje lovsongane saman, kan dei då gjere det fritt og uhindra som vi? —

Ein norsk prest hadde ei gripande oppleveling nå i sommar. Etter guds-tjenesta kom ein eldre mann og helsa på han. Han var russar, men hadde budd heilt sidan første verds-

krigen her i landet og hadde ikkje fått høve til å vitje folket sitt i Russland før nå i vinter. Presten tykte dette var interessant og spurde om mangt og mykje. Til slutt sa mannen: «Men, pastor, la meg få kome fram med eit spørsmål: Når de ber for dei som er i naud og lid for Jesu namn skuld, kven tenkjer de på då?» Presten hadde ikkje nokon spesielt å nemne, men sa at han tenkte på alle som var i vanskar for skuld si kristne tru. Då sa mannen: «Tenk på dei som ikkje vågar å ha ein bibel liggjande framme og berre torer lese i han i dølgsmål. Tenk på dei som ikkje kan skaffe seg eit Nytestamente, om dei betalar aldri så mykje. Tenk på dei som berre eig slike deler av Bibelen som dei ned stor møyre sjølv har fått skrive av og gøymer som sin største skatt. Tenk på dei og bed for dei.»

At presten fekk eit nytt og konkret innhald i bøna si er klårt.

Kva med oss?

J.

ålmenn og vidtrekkjande verknad, der ein ikkje kan etablere vern imot detaljane, må kvart massemedium i bruk bli underlagt prinsipiell vurdering og bli retningslinebunde av dei organ som har fått folket sitt

mandat til avgjersla også i så viktig ei sak. Til dei må det ansvaret formidlast, det som vi kjenner på og vil sjå gjennomført. Og kvar for oss er det vår sak å syte for at det skjer.

Joba.

KONFIRMANTÅRET TAR TIL

Eit viktig år for 90 unge.

No i september tar konfirmandførebuininga til i Gloppe. Om lag 90 jenter og gutter skal i tida framover til mai neste år «lese for presten», som det frå gammalt heiter.

Vi kan med ein gong slå fast at dette året vil bli ei særskilt viktig tid i livet til desse unge, anten dei får lite eller mykje ut av timane med presten. Dei er inne i den vanskelege overgangen frå born til vaksne, og både kroppsleg og sjelleleg utviklast dei fort i den alderen. Det er òg klårt at i dette avsnittet av livet er dei særlig opne for inntrykk, og dei blir lett påverka og forma av det miljøet dei veks opp i. Impulsane som dei får der, blir i stor mon avgjérande for kva retning den åndelege utviklinga skal få.

Berre «lese for presten»?

Nett i dette viktige og vanskelege året skal så desse unge oppleve regelmessig kontakt med kyrkja. Det skulle vere innlysande at her har kyrkja ein eineståande sjanse til å hjelpe dei på rett veg. Men spørsmålet er: Korleis nyttar vi dette høvet? Korleis møter vi konfirmanane med kristendom?

Det enkleste svaret på det spørsmål-

målet er at konfirmanane får prestane ta seg av. Det svaret har tradisjonens tyngde bak seg. Konfirmanane «les for presten», og så får kyrkjelyden høre om dei har lært noko når dei kjem «på kyrkje-golvet». Såleis legg tradisjonen kyrkja sitt ansvar for konfirmanane på presten. Dette var kanskje ein gong forvarleg tankegang. Men vakne kristne må tenkje annleis i dag. Dei krefte i tida som dreg bort frå kyrkja og kristentrua, er uhyggeleg sterke. Og viss presten åleine skal vere kyrkja sitt tilbod til konfirmandflokken, må ingen undre seg over at konfirmasjonen for mange blir eit «farvel til kyrkja».

Innführingsprogrammet.

Heldigvis ser det ut til at stendig fleire får syn for kor viktig det er for heile kyrkja å ta seg av konfirmanane. 50–60 000 unge kjem kvart år i regelmessig kontakt med kyrkja gjennom konfirmanitarbeidet her i landet. Og mykje blir gjort for å gjøre denne tida så gjevande som råd er for alle desse ungdomane. I 1963 blei «Den norske kirkes konfirmasjonsutvalg» skipa, og dei har utarbeidd ei normalordning for konfirmand-tida. Den er tilrådd av bispane, og frå 1969 har ein prøvt

å innføre ordninga i mange kyrkje-lydar. Det nye med denne ordninga er først og fremst det såkalla innføringsprogrammet, som kjem i tillegg til den ordinære undervisninga. Dette programmet skulle gjere det klårt at kristenlære og kristenliv høyrer uløyseleg saman. Difor må konfirmantane få innføring i korleis kristendomen fungerer i praksis i dag. Såleis omfatar programmet orientering om livet i kyrkjelyden, regelmessig kyrkjegang, deltaking i kristent ungdomsmiljø, deltaking i aktive tenester, planmessig bibel-lesing. Foreldresamvær skulle også skipast til, for det er ikkje minst viktig at innføringsprogrammet vert gjennomført i forståing og samarbeid med heimane.

Plikt eller frivilleg?

Eit av spørsmåla som melder seg når ein ser dette programmet, er om konfirmantane er pliktige til å vere med på alt dette. Eit rundskriv frå Kyrkjedepartementet som kom i sommar, gjorde det klårt at berre undervisninga er plikt for dei som vil bli konfirmerte. Alt som kjem i tillegg, er frivilleg. Men la meg legge til at for å få det fulle utbytte av konfirmantåret, bør alle vere med på det som blir skipa til.

Dette vil vi prøve i Gloppe.

Innføringsprogrammet må sjølv-

sagt tilpassast dei lokale tilhøva, men så langt vi maktar det, vil vi prøve å gjennomføre programmet for dei 90 unge som no tar til på førebuinga.

Dei største tilskipingane vil bli ei konfirmanthelg om hausten og ein leir om våren. Som kjent har vi alt prøvt dette i fjar, og det var vel-lukka. I år blir konfirmanthelga på Nesholmen 1.-3. okt., og vi vonar å få full oppslutning om den. Ei slik samling av alle konfirmantane i prestegjeldet vil bli ein fin start.

Vidare vil vi prøve å få i gang gruppесamvær, slik at dei kjem saman i mindre grupper og samtalar om aktuelle ungdomsspørsmål. I tillegg til dette vil det sikkert kome andre tilskipingar.

Hjelp oss!

Gode program og planar er viktig å ha, men skal vi verkeleg kunne ta oss av konfirmantane på denne måten, er det innlysande at dette greier ikkje vi prestane åleine. Vi treng ein brei og mangfaldig stønad frå kyrkjelydane, og frå lag og foreiningar. Vi treng leiarar og andre hjelparar, vi treng pengar, vi treng forståing og velvilje frå mange hald. Og sist, men ikkje minst, treng vi også i dette arbeidet trufaste forbedarar. For også dette er ein åndskamp.

Asbjørn Gjengedal.

Biskop Per Juvkam i 1970-årsmeldinga

Etter at ein visitasrunde er gjennomført i alle prestegjeld, er det uråd å danne seg eit bilet av arbeidsituasjonen i bispe-embetet, skriv biskop Per Juvkam i sine generelle merknader i årsmeldinga for 1970. Han held fram: Spørsmålet om deling av bispedømet vart reist i den siste årsmeldinga frå biskop Ragnvald Indrebø. Etter hans røynsle er bispedømet for stort. For min del kan eg legge til at med eit hardt arbeidstempo tok det åtte år å nå alle kyrkjelydane med visitas. Visitasreglementet reknar med ein 6 års turnus. Rett nok var det opphavleg etter Kyrkjeordinansen føresetnaden at kyrkjelydane skulle visiterast kvart år. Men visitas den gongen og no er to ulike ting, og det avspeglar ei interessant utvikling. Det er ofte nemnt eit særleg markert steg i utviklinga som kom med biskop Heuch og tok fast form i visitasreglementet av 1909, som stort sett framleis er gjeldande. Mindre påaka er utviklinga i vår eiga tid. Når det no er skipa tre nye bispedøme og det framleis er tale om deling, er grunnen ikkje berre auka folketal og endringar i folkesetnad og samfunnsstruktur, men framfor alt endring i den kyrkelege strukturen. Det avspeglar eit brigde i kyrkjelivet frå embetsverk til aktiv arbeidande folkekyrkje.

Ved inngangen til 70-åra er det spørsmål om

KYRKJEORGANISASJONEN som står i forgrunnen. Di før tilhøvet kyrkje/stat kan bli utgreidd, di betre. Men det er uheldig for begge partar om dette blir eit spørsmål om *skilje* mellom kyrkje og stat eller ikkje. Hovudvekta må leggjast på den plass og funksjon kyrkja har i det moderne samfunn,

og kva former som best tener samvirket kyrkje/samfunn.

At det i alle høve må finnast former for praktisk samvirke mellom samfunnet og ei kyrkje som femner om det store fleirtalet, er sikkert nok. Sikkert er det også at formene må fornyast til kvar tid.

Det siste er hjå oss blitt forsømt gjennom eit heilt århundre. Folket vårt kjempa seg fram til politisk fridom og har sidan vore ein forkjempar for det mellom folkeslagene. Men i fridomslandet Noreg er kyrkja blitt verande under politisk formyndarskap. Det tener ingen av partane til gagn. For kyrkja kjennen det slik at det er arbeidstid som aldri før, og kyrkja sjølv er intens oppteken med å finne dei beste framgangsvegar til å fylle si oppgåve i folket. At kyrkja får utveg til det, er no den store hovudsaka. Det tekniske tilhøvet må byggje på grundig analyse av funksjon og målsetting i det innbyrdes samvirke, og det siste vert ein viktig del av oppgåva for kommisjonen som er ventande.

Etter hundre års debatt er eit kyrkjeråd kome i funksjon. Når det vert karakterisert som *demokratisering* i kyrkjelivet, gjev det grunn til ettertanke, og det krev korrigering. Demokratisering er uttrykk henta frå det politiske livet og gjeld maktfordeling. Typisk nok vert det i samband med Kyrkjerådet reist spørsmål om «hvem skal ha makten i kirkjen» (TV-program) og om kompetanse for det nye rådet, sær-

leg andsynes biskopane. Dette er ikkje legitim kyrkjelag tenkemåte. I kyrja bør det aldri bli spørsmål om makt, men om teneste. Tenking i maktkategoriar er drepande for kyrkjelivet. Einast i tenesteaspektet er det råd å finne fram til den beste og mest effektive funksjonsfordeling, og det samarbeidet som tener den cinskilde saka best.

Når spørsmålet om Kyrkjerådet og tilmåting til kyrkjelivet kan valde problem, har det ein dobbel grunn. Vår kyrje har altfor lenge sakna rettkommen ráderett. Dei politiske organ har teke avgjerd også for kyrja, som såleis ikkje har rádd seg sjølv. I lengda kan det gå ut over evna til å styre med eigne saker. Måten som Bispedømerådene Fellesråd vart organisert på, kan truleg tene til døme på det, likcins alt som no vert sagt og skrive om maktfordeling mellom Kyrkjerådet og andre organ.

Ein annan verknad av den politiske formyndarskapen vår kyrje har levd under, ser ut til å bli at tankegangen i kyrja sjølv er påverka meir av politisk mønster enn av genuin kyrkjelag motivering. Ei uflifting og ei sanering på bibelske kriteria for sunt kyrkjeliv er naudsynleg om nyorganiseringa skal tene til åndeleg vokster.

Det er sagt at vår tid viser

LITA EVNE TIL NY-TENKING

Ein må rekne med at det også gjeld kyrja, og kanskje der ikkje

minst. Røynsla tyder på at det er altfor sant.

Okkupasjonen tvinga oss i si tid inn i ein ny situasjon andsynes staten. Då krigen var slutt, gjekk kyrja utan vidare attende til det gamle. Alle politiske parti lova godt, og kyrja trudde dei. Alle snakka om at det som hadde vore, kanskje ikkje lenger burde tene som mønster for det som skulle kome. Hittil har vårt kyrkjeliv vore merkt av ein hardsett tradisjonalisme. Eit døme på det er alt nemnt. Vårt statskyrkjesystem er eit stykke statsrett frå einevaldstida, som er konservert i vår kyrkjeskipnad. Eit anna døme frå det indre livet i kyrkja gjeld tilhøvet til dei friviljuge organisasjonane. Dei høyrer vår kyrje til. Men det er vanskeleg å etablere eit tillitsforhold så trygt at ein unngår mistydingar, seinast har det synt seg siste året i spørsmålet om Aksjon Ansvar. Organisasjonane skal ha livsrom innan kyrkja, det har dei gjort seg fortent til. Men ansvarsvekking og ei aktivisering av andre kyrkjelag organ bør ikkje tydast som konkurranse. Organisasjonane skal ha sin fulle fridom, det har dei krav på. Men føresetnaden er at dei også fullt ut vil dele ansvaret for den kyrja dei tilhøyrer. Nærare utgreiing av tilhøvet kyrje/samfunn fører med seg at ein også må vurdere kva plass dei kristelege organisasjonane skal ha i det framtidige kyrjemønsteret. Tida er for lengst inne til nytenking.

KYRKJELEG UNDERVISNING

Bispedømeråda sitt fellesmøte 1970 vedtok eit Undervisningsprogram for Heim og Kyrkje. I det høve er det sendt ut eit orienterande hefte, og frå det saksar vi:

Hva har vi av kirkelig undervisning?

Det ble en lang liste om vi skulle regne opp alle som på en eller annen måte gir kristen kunnskap og veiledning. Men hva har vi av kristen undervisning som de fleste døpte i vår kirke gjør bruk av?

La oss nevne den eldste først: *konfirmantundervisningen*. De aller fleste av kirkemedlemmene har fått undervisning i forbindelse med konfirmasjonen. Men ser vi konfirmanttiden i forhold til vår levetid, må vi innrømme at det bare dreier seg om en episode. Den kan være betydningsfull for mange, men er altfor kort.

Da spiller *skolens kristendomsundervisning* en langt større rolle. I dag dekker den 9 år av de fleste menneskers liv, og mer til for mange. Den gir også langt mer kunnskap enn konfirmantundervisningen. Tenk bare på den bibelske fortellingsskatten, alle salmene, alle bibelordene og katekismetekstene som skolen arbeider med.

Men før skolen tar til, har det gått 6–7 år av et menneskes liv. Viktige år. Vi har ikke ordnet med

noen undervisning som omfatter alle de døpte barna i disse årene. Lykkeligvis er der mennesker som har sett det, og åpnet *søndagsskole* for førskolebarn. Den gir barna både sentrale kristne kunnskaper og anledning til å be og lovprise fra ukc til uke. I det hele har søndagsskolen den mest omfattende kontakt utenom skolen.

Hva bør vi ha av kirkelig undervisning?

Ser vi på den kirkelige undervisning som vi har i dag, oppdager vi to påfallende trekk: Den gir forlite for barna i førskolealderen, og den gir ingen ting for voksne. Nå tenker nok mange umiddelbart at det er i barneårene vi først og fremst skal ha kristendomsundervisning. Og barneårene er viktige. En svikt i vår undervisning der skal det bli vanskelig å rette på senere. Altså trenger vi et program som omfatter alle døpte i førskolealderen.

Men bare for barna? Det nye testamentet hevder noe annet. Der sies det til alle i menigheten at de må vokse i kunnskap. Det skal være en organisk utvikling fra det elementære til det som pløyer dypere. Ja, normalt skal eleven i sin tid bli i stand til å undervise andre. (Hebr. 5, 12–14.)

Gir vår kirke en slik hjelp i dag? Nei. Altså bør menighetene få et program også for de unge og voksne. Livet selv forteller tydelig nok at vi trenger veiledning som voksne. Da har vi større erfaring. Vi har fått mer å tenke på, mer ansvar, flere problemer. Mye av det som måtte komme til oss i en mer barnlig form i skolen, trenger nå en omforming for det modne menneske. Og etter Bibelen kan vekst i kunnskap føre til vekst i gudsforholdet, til større glede og rikere tjeneste.

Livsvarig undervisning?

Kanskje vi da gjorde best i å få til en livsvarig undervisning? Vi må i alle fall stimulere kirkemedlemmene til å arbeide videre med sin egen kristenkunnskap. Men et livsomfattende undervisningsprogram vil verken kirken eller medlemmene makte.

Der går en annen vei:

Vi kan velge ut noen tider og anledninger i menneskets liv da det er naturlig eller sterkt ønskelig med veiledning og undervisning. Hvilke? Det er ikke lett å velge. På den ene side gjelder det å trenne mennesket på alle viktige stadier i livet. På den annen side gjelder det å lage et program som ikke er mer

omfattende enn at kirken kan vente at alle kirkemedlemmene tar del i det. Og det må ha et omfang som kirken selv kan makte å gjennomføre.

Vi vil med andre ord ikke lage et tilbud bare for de mest interesserte. De vil alltid ha muligheter til videregående kunnskap, om de anstrenger seg litt. Heller ikke vil vi lage et tilbud som vil kreve så mye tid at det vil svekke interessen for å ta del i det kristelige arbeidet som ellers foregår i menigheten. Tvert om gir kortvarige kurs på noen trinn gjennom livet muligheten til å knytte forbindelser til det pulserende menighetsliv.

Hva så med skolen?

Skolen gir i dag den beste kristendomsundervisning. Selv om vi kunne ønske forandringer på flere områder, er det ingen grunn til å se bort fra hva skolen gjør når kirken nå vil utvide sin egen undervisning. En kirkelig undervisning må derfor se hva skolen gir best, og ikke legge så stor vekt på det i de nye tiltakene. Det må også se hva skolen ikke gir, eller ikke kan gi godt nok, og trekke dette inn i sitt eget program. Det kan altså komme på tale

,,LESARKAMERATAR”

Kor kan det ha seg at mange heller seier «lesarkamerat» enn jamaldring? Eg trur det må vere fordi det ligg eit eigenarta fellesskap i dette «å gå for presten» i lag. Det er liksom ein går i lag gjennom døra inn i dei vaksne si verd. Men ikkje berre det. Det var gjennom kyrkjedøra vi gjekk i lag. Den døra fører inn i eit samfunn som grip dju-

pare enn noko anna. Så får vi berre minne kvarandre om at kyrkjedøra framleis står open for «lesarkameratar» av alle årgangar.

Kanskje vi kvart år skal presentere 50-års-konfirmantane i Kyrkjebladet? – Her nemner vi allfall dei som vart konfirmerte i oktober 1921.

VEREIDE

Leif M. Slagstad
Anton M. Rye
Arnald G. Indrebo
Modulv K. Verdeide
Knut I. Bakkelid
Bertel A. Aasebo
Karl Martin Eckhoff
Jon K. Hauge
Rolf S. Fjellestad
Johan J. Austrheim
Ole G. Hauge
Karl R. Fjellestad
Oskar A. Evebø
Carsten K. Ryg
Per M. Søreide
Arnulf A. Henden
Nils A. Kandal
Edvard N. Blålid
Matias P. Hestenes
Osvald G. Eikenes
Olav R. Årskog
Matias L. Djuvstein
Magnus B. Kandal
    Hoplund
Marta A. Verdeide
Elfrida J. Føleide
Olefina M. Andenes
Oddny O. Hjelmeset
Anna N. Hauge
Borghild A. Austrheim
Brita L. Vambeset
Kristina A. Gloppestad
Oddrun K. Henden
Maria J. Holvik
Kristina A. Henden
Aslaug J. Nygård
Karolina R. Aardal
Eli O. Eide
Inger Fromholtz
Marie K. Skeistrand
Anna J. Skjerdal
Anna A. Hestenes
Elbjørg J. Lotsberg
Aslaug A. Lothe

BREIM

Arne Fløtre
Kaare Støyva
Alfred Bjørnereim
Paul Kleppé
Sigmund Felde
Ragnvald Hole
Peder Moldestad
Gabriel Skinlo
Alf Næss
Anders Dale
Karl Frøystad
Arne Bogstad
Alv Aardal
Rasmus Flølo
Peder R. Reed
Jakob Heile
Ragnvald Raad
Alfred Kvile
Karl Reed
Gabriel Stensaker
Olav Kleppe
Torbjørn Bergheim
Peder Strand
Tor Egge
Jakob Stokke
Leif Egge
Mons Egge
Alfred Hjelle
Tor Kandal
Astrid Støyva
Jenny Kleppe
Ragna Støyva
Margit Hole
Borghild Nyland
Torine Skreppe
Brita Sætre
Petra Ness
Anna Mykland
Dortea Kandal
Inga Sandal
Kristine Reed
Berte Saarheim
Kristine Bø
Margrete Seime

JENNY KVILE

Signy Bjørkelo
Katrine Bjørkelo
Bergljot Egge
Petrine Aaland
Anna Runnheim

GIMMESTAD

Rasmus S. Rygg
Lcidulf Lothe
Olav A. Rygg
Kristen K. Rygg
Kristen E. Nystad
Ola J. Ravnestad
Rasmus A. Rauset
Jakob K. Sande
Rasmus E. Rauset
Tor A. Sande
Olav L. Rygg
Sigurd Heien
Karl K. Fitje
Kristianna K. Arnestad
Astrid O. Gimmemstad
Olina R. Devik
Sina S. Sande
Margit A. Rauset
Anna E. Rygg
Bergit S. Mardal

HYEN

Ola A. Holme
Ola T. Holme
Mons E. Holme
Ola A. Ommedal
Bertel D. Mjellem
Kristian J. Gjengedal
Rasmus A. Gjengedal
Ola O. Ommedal
Eli S. Aa
Karolina E. Hope
Karolina R. Ommedal

GÅVEKONTOEN

Kasseraren har teke imot i juni, juli og august 1971

Kr. 5.— frå:

Leif Evebø
Berent Teita
R. Selfors

Kr. 10.— frå:
Karl Eimhjellen
Einar Solhaug
Gunnvor Haldorsen
Olaug Sandv
Leiv Kaale
Helge Kaale
Målfrid Sørheim
Ingmar Kaale
Jon M. Vereide
N. N.
Målfrid Bo
Lars Ryssdal
Kristen P. Søreide
Gudrun Aasebø
Sig. Kr. Berstad
Alv Hjelle
Ingvald Holvik
Straume
Knut Henden
Albert Evebø
Jakob Helgheim
Anna Falcede
Arne Føleide
Asbjørn Stensaker
Marta Mulelid
Edv. Reed
Monrad Fonn
Olav J. Arnestad
Anders M. Austrheim
Ola Strand
Robert Egge
Kårc Løftu
Jak. P. Bergheim
Anna Aardal

Korn. E. Hauge
Lars Tystad
Einar Henden
Kristen Stokke
Jens Andenes
Jørgen Hjorteset
Jakob Seime
Einar Johnsen
Ola Havnen
Nils Sandal
Einar Gimmestad
Kristoffer Hope
O. Hatledal
Ditlef Mykland
Jon Ladegaug
Ragnhild Djupegot
Jostein Lothe
H. Forland
Dagfinn Evebø
Alv Skinlo
Kåre Årskog
Jenny Huus
Rasmus Kleppe
K. R. Gimmestad
Rasmus Ommedal
Leiv Bakketun
Odd Henden
Olav Kleppé Skår
Olina Holme
Matias G. Søreide
Jenny Løvland
Tor Egge
Johan Bjørnereim
Ingvald Kandal
Olav Reed
Rakel Reed
Olav Seime Bø
Norleif Støyva
Ola Aaland
Trygve Varpe

Bernhard Aasebø
Jenny H. Austrheim
Margit Seime
Dagfinn Hole
Arve Skaaden
Abs. Rauseth
T. Ryssdalsnes
Ola O. Ommedal
Ola Tormod Ommedal
Magnus Hansen
Kveldulv Mardal
Anders O. Flølo
Klara Eldevik
Ragnhild Nord
Olav K. Strand
Bernhard I. Sårheim
Martin Kleppe

Kr. 15.— frå:

Kjell Råd
Jon Arnestad
Erik Vereide

Kr. 20.— frå:

Eli Ryssdal
Alf Gloppestad
Bertine Fagerlund
Egil Myklebust
Dorte Lunde
Magnhild Vereide
Aslaug Lothe
Ragna Bergheim
Zerwekh
Ola S. Røyrvik
Albert Øygard

O. M. Hestenes   25.—
Sofie Gjengedal   50.—

Kasseraren takkar for gåvane.

Frå kyrkjebøkene

DØYPE

VEREIDE

- 10.7. Olav Knut, f. 31.5.71.
 Foreldre: Synnøve og Anton Olav Gioppstad.
 11.7. Kjetil, f. 12.5.71. Asbjørn og Svein Aasebo.
 11.7. Gunn Marie, f. 6.3.71. Marit og Fredrik Falck.
 29.7. Jonil Marie, f. 28.5.71. Hjørdis og Alf Nygård.
 8.8. Jan Roger, f. 28.5.71. Jorunn og Per Engeset.
 8.8. Magne, f. 31.5.71. Ragnhild og Jon Vambset.
 8.8. Aage, f. 20.6.71. Sigdis og Bjørn Eide.
 5.9. Rune, f. 22.6.71. Ågot og Råmund Fjellestad.
 5.9. Verner, f. 9.6.71. Hertha og Dagfinn Holvik.
 5.9. Britt, f. 12.7.71. Ruth og Ivar Ronnekleiv.

BREIM

- 27.6. Siv Marit, f. 2.4.71. Svanhild Marie Rygg, Breim.
 11.7. Liv Magnhild, f. 4.6.71. Gudrun og Per Sylte,
 Byrkjelo.
 18.7. Knut, f. 28.4.71. Grete og Rasmus Bjørnereim,
 Byrkjelo.
 8.8. Nils Rune, f. 22.5.71. Astrid og Norvald Sæthre,
 Byrkjelo.
 8.8. Anstein Olav, f. 21.6.71. Reidun og Bjørn Johansen,
 Bergen.
 22.8. Aase Turid, f. 28.4.71. Margit Kristi Egge, Byrkjelo.
 22.8. Per Arne, f. 4.6.71. Else og Per Strand, Byrkjelo.
 22.8. Anders, f. 6.7.71. Anny og Reiel Felde, Byrkjelo.

GIMMESTAD

- 25.7. Wenke, f. 6.6.71. Randi og John Brendehaug.
 25.7. Inge, f. 13.6.71. Petra Gerd og Ingebrigt Eikenes.
 29.8. Janne Merete, f. 26.6.71. Kjellaug og Odd Skaugset.
 29.8. Frode, f. 1.7.71. Solveig og Trygve Nybø.

Til Kyrkjebladet

Eg ser i Kyrkjebladet at medlemer i Vereide kyrkjelyd har høve til å seie si meinung om prøveliturgien her i bladet. Eg vil då seie at etter mi meinung er den betre enn den gamle forma. Ein vert personleg engasjert; det vert ikkje berre presten - nei, no får vi vere med alle, vi deltek høgt i syndsvedkjenninga, songsvara, Fadervår og truedkjenninga. Og så kan vi be ei stille bøn for oss som høyrer på og for presten som forkyunner Ordet for oss. Dette siste erstattar i nokon mon klokkarbøna.

Sjølvsgart må vi sjå med velvilje på dei som har eit anna syn.

Eg vil også nemne noko som ikkje har med prøveliturgien å gjere. Prost Bakke oppmoda oss i Vereide kyrkjelyd om å sitje rolege til postludiet er ferdig-spela. Gudstenesta er ikkje slutt før. Sjølvsgart var det mange som ikkje var i kyrkja denne sundagen; dei veit såleis ikkje om dette. Men la os frå no av sitje rolege heilt til slutt.

Det skulle vel også vere ein honnor til den flinke organisten vår.

Knut Bøen.

- HYEN**
- 25.7. Liv Kristin, f. 13.3.71. Turid og Bertel Eimhjellen.
  - 25.7. Tove Hanne, f. 18.6.71.
  - Hilde-Gunn og Ola Tormod Ommedal.
  - 25.7. Eli Kari, f. 24.3.71. Kjellaug og Sverre Gjengedal.

V I G D E

- VEREIDE**
- 3.7. Oddvar Frøyset og Jorunn Gloppestad.
  - 10.7. Sigurd Eilert Netland og Aud Karin Hestenes.
  - 17.7. Kjell Ingvar Næs og Karen Marie Berge.
  - 24.7. Otto Strand og Solveig Austrheim.
  - 7.8. Odd Eikenes og Sandra Elise Mc. Dougald.
  - 7.8. Hallvard Kåre Tennebø og Malena Helga Gloppestad.
  - 11.9. Steinar Aagård og Toril Ødven.
  - 18.9. Ingebrigt Nes Hjelle og Britt Oddny Drageset.
  - 18.9. Alf Erik Vvereide og Turid Berge.

- BREIM**
- 10.7. Gunnar Kvile og Reidun Pedersen.
  - 24.7. Egil Raad og Solbjørg Willumsen.
  - 31.7. Odd Kristiansen og Randi Gaasemyr.
  - 14.8. Jon Seime og Herdis Fosse.
  - 21.8. Asgeir Gil og Åse Husevåg.
  - 28.8. Tore Syrrist og Alvild Flølo.
  - 28.8. Jon B. Støyva og Olafia Andersdottir.
  - 4.9. Olav Solheim og Bjørn Mykland.

- GIMMESTAD**
- 15.5. Svein Magne Rygg og Kirsten Randi Gimmemstad.
  - 14.7. Reidar Magne Rauset og Gerd Kaldestad.
  - 31.7. Peter Rygg og Agnes Lagergren.
  - 21.8. Jostein Arnestad og Berit Løe.
  - 18.9. Jakob Joar Ravnstad og Eli Berge.

- HYEN**
- 17.7. Anders Jon Osmundnes og Synnøve Hansen.
  - 14.8. Rasmus Norfinn Ommedal og Sigrid Anna Aa.

J O R D F E S T E

- VEREIDE**
- 28.6. Oliver Kvale, f. 2.11.1935, d. 24.6.1971.
  - 9.7. Anna Larsine Aske, f. 20.2.1892, d. 5.7.1971.
  - 30.7. Sofie M. Eikenes, f. 14.1.1876, d. 24.7.1971.
  - 12.8. Erik Søreide, f. 30.7.1885, d. 7.8.1971.
  - 27.8. Ingeborg Vassenden, f. 14.11.1875.
  - 2.9. Inga Fjellestad, f. 17.3.1904.
  - 9.9. Olina O. Henden, f. 13.2.1886, d. 3.9.71.

- BREIM**
- 1.7. Olina Rygg, f. 16.2.1891, d. 29.6.71.
  - 15.7. Magnhild Skroppa, f. 4.4.1903, d. 10.7.71.
  - 6.8. Kristi O. Myklebust, f. 21.10.1885, d. 3.8.71.
  - 26.8. Gjertina Egge, f. 13.6.1890, d. 21.8.71.
  - 8.9. Steinar Kleppe, f. 7.5.1947, d. 2.9.71.
  - 11.9. Tora Nes, d. 8.9.71.
  - 16.9. Lars R. Gåsemyr, f. 17.6.1890, d. 10.9.71.

- GIMMESTAD**
- 30.6. Ola Martin Rygg, f. 6.2.1890, d. 25.6.1971.
  - 3.9. Anders O. Rygg, f. 10.1.1901, d. 31.8.71.
  - 10.9. Larsina Søreide, f. 26.5.1890, d. 6.9.71.

- HYEN**
- 21.7. Ola Mjellem, f. 25.5.1882, d. 15.7.1971.
  - 16.8. Ola Olson Ommedal, f. 30.4.1907, d. 10.8.1971.

Rygg, Ragnar

6863 Rygg

Gudstenester og møte

26.9.	BREIM	Høgmesse ved sokneprest Sigurd Haugen.
	GIMMESTAD	Høgmesse ved Bakke. Nattverd. Presentasjon av konfirmantane.
	HYEN	Høgmesse ved Gjengedal. Nattverd. Søndagsskulens dag. Offer til søndagsskullearbeidet. Presentasjon av konfirmantane.
1.10. Fredag	VEREIDE kl. 20	Kveldsmesse ved Jonfinn Hauge og Bakke. Gåve-innsamling til Sjømannsmisjonen.
3.10	NESHOLMEN	Ungdomsgudsteneste ved Gjengedal.
10.10.	VEREIDE	Barnegudsteneste ved Gjengedal.
	BREIM	Barnegudsteneste ved Bakke. Søndagsskulens dag. Offer til søndagsskullearbeidet.
17.10.	VEREIDE	Misjonsgudsteneste ved misjonsprest Tore Huseby og Bakke. Nattverd. Offer til N.M.S.
	BREIM	Høgmesse ved Gjengedal. Nattverd.
24.10.	GIMMESTAD	Barnegudstense v/ sekr. K. Aambo og Gjengedal. Søndagsskulens dag. Offer til søndagsskullearbeidet.
	HYEN	Høgmesse ved Bakke.
31.10.	VEREIDE	Høgmesse ved Bakke.
	BREIM	Høgmesse ved Gjengedal.

KYRKIEBLAD FOR GLOPPEN PRESTEGJELD

Utgjeve av sokneråda i Vereide, Breim, Gimmestad og Hyen

Kjem ut 10 gonger i året på Sandane

Betaling etter ynske

Bladstyrarar: Prestane - Tilskrift 6862 Vereide

Kasserar:

Kommunerevisor Johs. Klungrehaug, 6860 Sandane - Postgiro 34 16 87